

BIZALOM

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRI
Hírlapkönyvtári
I. növekedéskönyvtári
10 55/1006 sz.

Havonta kétszer megjelenő szemle,

a világ folyásáról és az ember alkotásairól.

1. szám.

VI. évfolyam.

1935. január 1.

Vízkereszt.*

Végig a vár száz szobáján,
Véres fényén, zord pompáján,
A sors harag nem enyhül.

De a végső díszteremben,
— Ha jó voltál, rosszal szemben
Gazdag asztal terítve!

Ragyog csoda: virágokban,
Nemes ital kristályokban.
Arany alma, piros narancs,
Szolgák várják, mi a parancs!

Égi víznek csöpp harmatja,
Kő szívet is átál hatja:
Sötét indulat — fészekbe,
Fénylő galamb, Én, térek be!

* A régi keresztények a mai karácsony ünnep helyett, január 6-án ünnepelték Krisztus születése napját azon a napon, amikor keresztelőd Szent János a Jordán folyóban megkeresztelte, Názáreti Jézust és a keresztelés pillanatában megnyílt az ég és fénylő galamb szállt ki belőle, majd pedig szózat hallatszott: „Éz az én fiam, ki ma született“.

Egy karácsonyfa története.

Elmondom ennek a kis fának a történetét, úgy, ahogyan hallottam egy öreg barátomtól, aki gyűjti-gyűjtögeti ezeket a megható történetecskéket. Mint ahogyan kedves emlékezetű Nagy Pál professzor uram gyűjté az elszáradt és mégis színes virágokat Makart-csokorba a debreceni Nagyerdőn, úgy szedegeti ő azokat a meséket-regéket, kis történeteket amik a Szepességre vonatkoznak. A mai, az elszakított Szepességre. Az emberek, a földiek már tudják, eljönnek hozzá, megírják neki, elmesélik neki...

Ezekből a történetekből való az is, amit mostan elbeszélék!

*

Pató Istvánnak hívták azt a magyar vasutast, aki oda került Poprádra, szolgálatra. Barnahajú barnaszemű legény volt Pató István, éppenséggel ellentéte híres névrokonának, Pató Pálnak, aki jó Petőfi Sándor fantáziájában született és tudvalevően az volt a szavajárása, hogy: „Hej, ráérünk arra még!“ Ez a mi Pató Istvánunk dolgos-szorgos legény volt, égett a keze alatt a munka, olyannyira, hogy meg is kedvelte Mózert Márton állomásfőnök uram, nagy jövőt jósolva neki. De nem csak az állomásfőnök úr zárta szívébe Pató Istvánt, hanem a szökehajú, kékszemű, legidősebb lánya is, aki még úgy írta nevét az iskolában, hogy „Mitzi Mózert“... csak később lett belőle Mici, Micike!

Gyönyörű szép a környéke öreg Poprád városának! A Tátra lábát zöld selyemtakaróval vonja be a nagy természet, ez a takaró aztán virágokkal van tarkázva, színes, piros meg kék virágcsillagokkal, egészen le a városka ódon faláig, mert itt van aztán az újabb meglepetés! Itt kezdődik a Huszpark, egykori jeles szepesi vendéglős-mester megvalósult álma, élő költői műve: ahogyan a montekarlói „Petit d'Afrique“-ban ott van a távoli dzsungel minden disze, fája, füje, virága, úgy ott ékeskedik a gondosan ápolt, délnek fekvő Huszparkban Nagymagyarország ékes flórája...!

De a legszebbek és a leghíresebbek voltak a Huszparkban a fenyőfák! Volt ott minden rendűrangú ebből a kedves tülevelű fácskából. Volt magas fenyőfa amelynek főbb gallyai örvések, mellékága pedig kétsoros volt, szurkos, gyantás, puhán síma fésűs szemerkéfa, volt szurokfenyő, lucfa,

aztán magas jegenyefenyő, olyan amelyik hét tűvel csirázik. Volt egyszóval mindenféle.

Pató István és Mitzi Mózer mégis azt a kis idomtalan törpefenyőt szerették a legjobban, amely lehajló ágacskaival szinte nyulkált ama fehér padocska után, amelyet Husz uram valamikor alája helyezett. Bizonyára a szerelmesek iránt való jóindulatú jóérezéből cselekedte ezt, mert a törpefenyő ágai olyan hirtelen boltosodtak a törzsén, hogy éppen csakhogy alája fért ülve két ember, ott a fa alatt.

*

Pató István és Mózer Mici ott ültek tehát a tréfás koronájú, torz és kedvesen mulatságos törpefenyő fácska alatt, amely lecsüngő ágaival szépen eltakarta volna őket — ha egyáltalán sétált volna valaki késő alkonyatkor a Husz-parkban. De ha még sétált volna is — nem törődtek vele ők, mert ez volt az az idő, amikor „megértették egymást!” A rendes minta szerint történt az egész dolog, a fiú zavartan és tétovázva szólalt meg, rendesen és tisztességesen elmondva a mondókáját. A lány szép szöke hajkoronájának a tövéig elpirult — a gyönyörű kék szeme olyan színben csillogott, mint a tavaszi égboltozat virágos májusban a Jégvölgyicsúcs felett, aztán „igen”-t mondott, annak a rendje-módja szerint! Természetesen a feje a fiú vállára hanyatlott annak rendje és módja szerint! Természetes az is, hogy Pató István szép hosszan, boldogan, szerelmesen és szabályosan megcsókolta Mitzi Mózert annak rendje-módja szerint.

A poprádi öreg templom halkán kongatta az estét. De idáig ért a vén bakter kiáltása is a templom erkélyéről, az elmaradhatatlan „Gott mit uns!”. A fiatalok készülődtek hazafelé. De előbb Pató István elővette a szegedi „halas” bicskáját és a törpefenyő kérgébe belevészte a keresztnévek kezdőbetűit. — Mitzi, István: „M” „I”.

A lány pedig azt mondta:

— Akárhová vet is a sorsunk, ide eljövünk minden évben. Megnézzük a „MI” betűinket, ezt a két már régen kiforrott betűt. Hogy visszaemlékezzünk az első boldog csókunkra...

A fiú erre azt mondta:

— Eljövünk. Megfogadjuk.

És megfogadták egymásnak, hogy minden esztendőben meglátogatják a törpefenyő fácskát a poprádi Husz-parkban, amely odaborul a fehér pad fölébe.

*

Azután nagyot fordult a világ.

Már három apró gyerek szaladgált, játszadozott Pató István főfelügyelő portáján, a Kassa-Oderbergi Vasút patriarchálisan gondolkozó igazgatósága már elméletben rég elfogadta az öreg Mózer állomásfőnök ama indítványát, hogy az ő nyugalombavonulása után a veje költözik be a Poprád állomásfőnöki lakásába... egyszerre csak lángbaborult minden, tótágast állott minden, azon vették észre magukat a jó ziperek, hogy idegenek az urak a tágas Hernád völgyében, még magyarul se igen volt szabad beszélgetni, danolni. A „Ks.

Od.” is lekerült a barna vasuti kocsikról és a Szepességet úgy kellett hívni, hogy: „Spiska”, Szepes-iglot meg úgy, hogy: „Nova Ves”.

Hát dalolni nemigen volt szabad a magyar nótát, de a Pató-gyerekek nagyon jól megtanulták a Nemzeti Imádságot, úgy, hogy nem is feledhették el parancsszóra.

Nem is felejtették el! El is dalolták az iskolai ünnepélyen, halkán zümmögve, félve, hogy kihallatszik ártatlan gyerekhangjuk az iskola falain is túl, messzebbre, oda, ahol nem kívánatos, hogy meghallják.

Hát: még is hallották! És az eredménye az volt, hogy Pató István egész családjával beköltözött egy barna vagonba, amiről már multkor levakarták a Kassa-Oderbergi Vasút monogramját, aztán elindították őket Pest felé, azután abban a vagonban laktak egy nagy szürke pesti külső pályaudvaron egészen tavaszig...!

*

Azóta sok esztendő telt el! Pató István nem hagyta magát, küzködött, dolgozott, talpalt... az volt a jelszava: „Segíts magadon az Úristen is megsegít!” Ma már kedves kis lakása van, a gyerekek iskolába járnak, az asszony is dolgozik, szepesi kézimunkát csinál, finom csipkéket, huzatokat, terítőket. Áldás van a munkájukon, mert szeretet van a szívükben és ott, ahol szeretet van, ott a béke, ahol béke, ott az áldás...!

*

Ennek a történetnek a végét szíves figyelmébe ajánlom azoknak, akik nem hisznek a telepátikus meglátásokban, megérzésekben. Pató István és a felesége karácsony előtt beszélgettek. A Szepességről beszélgettek.

Az asszony azt mondta:

— Csak az búsít, hogy nem tarthattuk meg a fogadalmunkat és nem látogattuk meg azóta se a Husz-parki fenyőfát. Dehát nem lehet, nem lehet.

Másnap elmentek karácsonyfát venni, mint minden esztendőben! És a nagyvásárcsarnok előtt, az alkalmi tülelevelű erdőben... egyszerre csak feléjük bólintott, mintha inteni akart volna lecsüngő lombjaival egy furcsa alakú törpefenyő-fácska. Hát ugyanaz az idéttlen fácska volt az, mely alatt a Husz-parkban először megcsókolták egymást, ágai most is váratlanul lombosodtak ki a törpe törzsön, lehajló ágacskaival, melyekkel egykor szinte nyulkált a padon ülők után, most szomorúan zizzentek az idegen, dunaparti szélben... a két betű is ott volt a törzsén...!

*

Az elüldözött magyar család nem tarthatta meg ígéretét, nem mehetett el a fenyőfához! Hát a hűséges kis magyar fácska jött el hozzájuk Budapestre, hogy karácsonyi díszben, ünnepi gyertyák, aranyhajak, csengő-diók fényében mintegy szimbolizálja azt az örök összetartozást, amely összeköti a szepesi magyar ember szívét a szepesi kertekkel, a tátrai sötétzöld, örökzöld erdőségekkel...

Rabkarácsony.

Irtá: K. O., a Szegedi Csillagbörtönben.

Zokogásnak háza ünnepi diszt öltött,
Öröm bimbó fakad dermedt szívek között...
Fényben áll a rabok kicsiny kápolnája,
Szomorú hiveit ünneplésre várja...
Karácsonyi fenyők, karácsonyi gyertyák,
Hófehér angyalkák körül-körül szállják...
Csupa fény, ragyogás merre szívünk ellát,
Lobogó lángjukat hívó lelkek gyújtják...
Csupa szín, csillogás, káprázatos pompa,
Tiszta szívek között ilyen kis Jézuska útja!
Felzendül az ének, öröm kiált benne,
Vágyak szárnyán szállunk a Kisdéd elébe...

De... akármilyen szép az ének bármily nagy a pompa,
Megtépázott rabszívünket mégis bánat nyomja,
Akármilyen szép a vágyunk, bárhogy ég a lelkünk,
Rabtestvérek! Ide mi most emlékezni jöttünk!...
Hogy... valahol egy nyirhomoki bogárhátú házban
Nincs boldogság, hangos öröm, jajt-kiáltó gyász van.
Öreg szüle fel-felzokog, értünk hull a könnye,
Bánat-ütött, szomorúan készül az ünnepre...
Ünnepnapján rokkant szívvel ballag a misére,
Kis Jézuska bő áldását kérni életünkre...
Valahol a Nagyalföldön kisírt szemű asszony,
Fájó szívvel elméláztat ünnepi harangszón...
S áldott harang ezüst szaván messze száll a lelke,
Valahol a Tisza partján rabságot tölt, kinlódik a fér-
Gyertyafényes karácsony van, szeretet ünnepe, [je...
Mért, hogy mégsem oszlik lelkének sötétje?!
Mért kell öröm szem ünnepen fájó könnyel sirni?!
Mért kell ma is vágyakozva, idegenbe nézni?!
Csak úgy bugyog bús lelkének tömérdek miértje,
Sok keserű, nagy kérdését nincs ki megfelelje!
Térdreborul s imádkozva megnyugszik a lelke,
Aztán szive nagy kéréssel feleseng az égre:
Jöjjön haza egészségben jövő karácsonyra,
Tiszaparttól, rabságából, megvezeklett párja!...
Dunántúli apró házban négy kis drága gyermek,
Öröm lázas tiszta szemmel karácsonyfát néznek...
Fehér lelkük aranyából öröm ének hallik,
Kis Jézuska születését újjongva ünneplik...
De valami még sincs rendben, elborul a szemük
Ahogy síró jó Anyjuknak nagy fájdalmát nézik,
Nem is szólnak szép csendesen térdre ereszkednek,
Apukáért imádkoznak drága kis gyerekek...
Hogy Jézuska messze útról haza vezérelje,
Ne vegyüljön örömükbe többé üröm csepje!...

A Nyírségen, az Alföldön, túl a Duna vizén,
Otthon maradt szereteteink néznek felénk könnyben,
Nyűtt ruhájuk, ványadt testük beszél szenvedésről,
Megnyúlt arcuk, égő szemük nagy-nagy szegénység-
Rokkant szülő, árva asszony, szomorú gyerekek, [ról.
Messze útról haza várnak minden nap bennünket!
De ahhoz, hogy valamikor végleg haza menjünk,
Egyedül a mai Kisdéd lehet segítségünk!
Csetlő-botlól akaratumk ha Ő irányítja,
Balra tévedt gyász-életünk jobb útra fordítja,
Kigyomlálja lelkünkéből a sok-sok átkos vétket,
Szébb jövőre, örök célra fordítja szívünket...
Megtanít a rossz napokban alázattal túrni,

Szenvedések nagy keresztjét békességgel vinni...
Ha a földön fáj az élet, felnézni az égre,
Oda bizni jaj-sorsunkat Urunk Istenünkre...
Ha a szívünk kincse lesz e jászol tanítása, [mába...
Lesz még nekünk szebb karácsony, több öröm a
Lesz otthonunk, boldogságunk kis családi körben,
Megtalálunk mindent akkor Jézus születésben...
De míg ezen szent napokat megadással várjuk,
Eljöttükért, Rabtestvérek! Kérlek imádkozzunk!
Alleluja! Hála néked karácsonyi Kisdéd,
Áldjanak a földön s égben minden igaz szívek.

Emlékbeszéd „Szeretetház“ felállítására érdekében.

*a börtön- és fogházból kiszabadultak javára, hogy
az életben a társadalom hasznos tagjaivá
váljanak.*

A „Baráti Ház“ eszméjét a társadalom egyes nemeslelkű tagjai is szívükön viselik. Így különösen H. Maár Margit debreceni tanárnő, aki Debrecenben nagyszámú közönség jelenlétében az alábbi „Emlékbeszédet“ tartotta.

(H. Maár Margit működésének már anyagi eredménye is van. U. i. jószívű emberbarátok felajánlottak egy házat e célra és 5.000 P-öt gyűjtöttek, mely takarékpénztárban van elhelyezve. A ház átalakítása 8.000 P-be kerülne, így üzembebevezetéséhez még további gyűjtésre van szükség.)

Kérjük ügyünk minden barátját, hogy tőle telhetőleg tegyen meg mindent a cél érdekében!)

„Mielőtt beszédemet megtartanám, felolvasom Isten Igéjéből a Máté ev. 25. részének 34—36-ig terjedő verseit: 34. Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, mely számotokra készítettet a világ megalapítása óta. 35. Mert éheztem és en nem adtatok; szomjúhoztam és innom adtatok; jövevény voltam és befogadtatok engem. 36. Mezi telen voltam és megruháztatok; beteg voltam és meglátogattatok; fogoly voltam és eljöttetek hozzám.

Engedjék hinni, akik most itt együtt vannak, azok mind az Isten Szentlelkétől indítatva jelentek itt meg. Ide senkit sem hozhatott a pusztta kíváncsiság, hanem az a vágy, hogy közös áldozatot hozzunk azokért a lelkekért, akik veszendőnek indultak ugyan, de szívük mélyén még ott él a lelki életnek egy szikrája és reménykedve, esengve várják, hogy felemeljük őket bűneik és nyomorúságaik mélységeiből.

Akik az élet kísértései, szenvedései között elveszítették Szentlelküket s nem gondoltak másra, csak a test dolgaira. Nyugtalan, féktelen, zajos, lármás, sokan mulatni vágyó életüknl fogva hallották a Szentlélek csendes, szelíd, nyájas figyelmeztető hívó szavát, de annál követelőbben lépett fel náluk a tisztátalan lélektől vezetett önző, telhetetlen, lázadó test, mely nem ismer sem isteni, sem emberi törvényt. Nincs benne szeretet Isten, szüle és testvér iránt, míg bűnös életét zavartalanul folytathatja. Szeretetének egyetlen tárgya önmaga, az a féltve szeretett drága test, melyért kész feláldozni lelke üdvösségét, családja boldogságát. Sőt keresztül gázol a mások becsületén, boldogságán, életén.

Mindenütt bűnt, szenvedést, nyomort, pusztulást hagyva maga után.

Az ilyen boldogtalanok csak akkor ébrednek, mintegy rossz álomból, mikor tántorgó léptükkel belehoznak a fogház vagy a börtön küszöbébe. Ilyenkor még a legmegrögzöttebbnek is egyetlen reménye és örömforrása a szegyenben elhagyott család s ha az elfordul tőlük, szinte elviselhetetlen egyikre-másikra a rabság gondolata, hogy családját visszanyerje, Istenhez tér, megtanul imádkozni. Sokan összetörnek egy-egy imaórán az Istennel való találkozás idején, amikor is érezhetik Isten jóságát, szeretetét, szentségét, nagyságát, de egyszersmind saját, bűnös, parányi voltukat. (Általában szívesen imádkoznak s nem olyan hitetlenek, mint azt sokan gondolják.) Felsőhajtanak, felsírnak, felzokognak egyesek: „ó, hányszor akartam abbahagyni bűnös munkámat, de valami titkos, láthatatlan erő folyton üzött, hajtott, míg végre Isten is megsokalta.” Ilyenkor tudatára ébresztjük őket, hogy testük a Szentlélek temploma s annak beszenyvezése a legnagyobb bűnök egyike, Isten azért fenytette meg őket. Megismertetjük velük a tiszta élet, a lelkiismeretes, becsületes munka szépségeit, örömeit és áldásait. Fölkeressük az elhagyott kis családot. Segítünk itt is, ott is, lelkileg, anyagilag, ahogy csekélységünkől telik.

Állandó, gondos vezetést igényelne minden egyes, kint és bent s akkor gazdag eredményeket érhetnének el, de sok az aratni való és munkás alig van.

A Máté evangéliumából felolvasott igében Jézus azokhoz szól, akik Isten Szentlelkétől megáldottak, mert nagy lelki-testi harcokon keresztül jutottak győzelemre a bűnök felett; s akik a világháború és az azután következő nagy idők kísértései és szenvedései között sem veszítették el eszüket és szívüket; akiket a szenvedések jobbakká tettek.

Ezek megértették, hogy az egészségesek a betegekért, az igazak a bűnösökért, a gazdagok a szegényekért, a tudósok a tudatlanokért, hívők a hitetlenekért, látók a vakokért, szabadok a foglyokért vannak. Isten kezében az egyik éppen olyan eszköz, mint a másik.

Jézus szól azokhoz, akik legyenek bár államférfiak, tudósok, népnevelők, tisztviselők kereskedők, iparosok, munkások, férfiak vagy nők, de szellemi, erkölcsi, fizikai és anyagi erejüket egész énjükkel együtt Isten oltárára tették, hogy bennük Isten gondolata kifejezésre jusson, testet öltön, hogy így e nehéz, nagy időkben, szegény, sokat szenvedett bűnös, magyar nemzetünknek mentő eszközei és Jézusnak munkatársai legyenek.

Jézus a lelki ország örömeihez hívja mindazokat, akik e földön az Ő általa itt felsorolt testvéri mentő munkát odaadó készséggel, hű szívvel végzik. Isten e munkát gazdagon jutalmazza, mert állandó s a legnemesebb, a legtisztább örömek részeséivé teszi őket már itt e földön s ez még gazdagabb örömben folytatódik majd odaát.

Akik pedig e nemes, e szent, isteni megbízatás elől elzárkóznak, azoknak csupán a világ

múló testi örömei, életük végén pedig egy üres, aggódó szív és elme s egy hiábavaló, céltalan élet jut osztályrészül. Vagy talán egész életük sötét, sivár, nyomorúságos tengődés marad, mely feldúlja a mások életét, családjuk boldogságát, míg végre a társadalom kivetettjei lesznek, vagy önmaguk vetnek véget életüknek.

Idetartoznak azok a sokszor oly makacs, hitetlen, elméjükben tépelődő, Istennel, emberrel meghasonlott, elfásult szívű férfiak és nők, akik közös édes Atyánknak tékozló fiai és leányai s nekünk boldogtalan testvéreink.

Hajléktalanok ők és hiányosan öltözöttek, éhező gyermekkoruk óta. Tiszta, csendes, boidog, meleg családi tűzhelyet a legtöbb nem ismert soha, mert a gonosz lélek feldúlta azt náluk s talán még elődeiknél is. Betegek ők testben és lélekben, testi hibákkal örökölték a lelkieket is.

Szomjúhózzák ők az igazi anyai szeretetet, mely a Jézus Krisztus gyöngéd, átölelő, irgalmas, erős, a bűntől megóvó és a mennyei Atyát megismertető szeretete, azért nincs bennük szeretet, gyöngédség, részvét, irgalmasság, igazság. Azért kiáltanak fel sokszor oly keserű szívvel, „hol a szeretet?“, „hol az igazság?“

Hordozná csak minden ember állandóan szívében az Isten Szent Lelkét, mely életet adó, testet megelevenítő s elmét világosságra vezérlő Szentlélek, majd lenne akkor a földön mindenütt szeretet, igazság, békesség és akkor lenne szabadság is, mert „Ahol az Isten Lelke, ott a szabadság.“ Ez a Szentlélek az ég Királyával, Isten Atyánkkal összekötő kapocs. Jó Atyánk ezzel a Szentlélekkel testünket a Szentlélek templomára s bennünket királyi gyermekekké, az Ő tulajdon s Lelkétől lelkedezett gyermekeivé avat s megkívánja, hogy akkor méltóan éljünk.

A gyermeket a szülőkkel összekötő kapocs a vér. Isten Szentlelke nélkül egy érzéssel és indulatokkal tele tisztiságot nevel, ami a legnagyobb csapás a gyermekre, a családra; de veszedelmes a társadalomra is. Csupán a vérszerinti kötelék nem adhatja a szülőknek azt a mentő szent szeretetet, mellyel gyermekeiket Isten tiszta életű gyermekeivé s a nemzet szabad, nemes, tiszta jellemű, fenkölt lelkű polgáraivá nevelik. A gyermekben sem lehet Isten Szentlelke nélkül az a gondos, jó szülők iránt érzett s késő vénségükig tartó odaadó tiszteletteljes szeretet, az a gyöngéd bánásmód, melyre pedig minden gondos, jó szüle méltán számíthat. Példák erre azok a lelketlen gyermekek, akik szüleikre emelik kezüket és azok a lelketlen anyák, ritkább esetben apák, akik gyermekeiket elpusztítják.

Szükséges, hogy úgy a szülők, mint a már gondolkodni tudó gyermekek tisztában legyenek azzal, hogy a legtitkosabb bűnök, a bűnös gondolatok és indulatok a bűnnek legmélyebben rejlő gyökérszállai s ezeken kell megkezdeni a bűnök kiirtását. Mert az emberhez nem tartozó tisztátalan lélek, — mely soha senkivel és semmivel nem törődik annyit, mint az emberrel és annak gyermekeivel, azok lelkével és testével — folyton arra vgyázz, arra les, hogy hol készületlen, hol vigyá-

zatlan az Isten gyermeke s ő azonnal ott van hazugságaival s a hiszékeny és hamis gondolatokra hallgató és azokban cselekvő embert menten magával ragadja. Bármennyire szereti és szánja is a szüle, ha az a kísértések között elveszítette Szentlelkét s a hozzá nem tartozó tisztátalan lélek vezetése alatt szenvedve börtönbe jut, nincs az az anyai szeretet, az a fegyveres erő, az a világot meggyőző tudomány, az a dáriusi kincs, mellyel visszaszerezhetnék boldogtalan gyermekük Szentlelkét. Imádkozhatunk ugyan egymásért, de lelket ember az embernek nem adhat, Isten ezt magának tartotta fenn, hogy ezzel kapcsolatot teremtsen közte és Lelkétől leledzett gyermekei, az emberek között. Tartsák fenn azért a szülők is gyermekeikkel s egész háznépükkel együtt a mennyei jó Atyával és a bünt megbocsátó Jézussal való szoros kapcsolatot, hiszen isteni eredetüknél fogva odatarthatnak ők és nem a világhoz, mely hamis kincseivel, tisztátalan kívánságaival és múltó testi örömeivel nagyon sok családi boldogságot dült már fel.

Olyan korban és olyan időket élünk, amikor a kísértéseknek és szenvedéseknek egész özöne árad nemcsak az erős férfiúra, de a gyenge nőre és a gyermekre egyaránt.

Imádkozzék azért a szülő gyermekeivel, még ha nagyok is azok. A szülőknek és a nagyobb gyermekeknek mindig több gondjuk, nagyobb kísértéseik vannak, mint a kicsinyeknek. Óriási nagy s a gyermek egész életére kiható jelentőséggel bír az, ha a gyermek látja, hallja, hogy a szülei Isten szent színe előtt leborulva imádkoznak, mint ahogy azt itthon és külföldön is több családnál láttam.

Olyan csodálatosan nagynek látja a gyermek imádkozó szüleit, hogy szent tisztelettel áll ott meg a legnagyobbtól a legkisebbig, mert szívük, lelkük, egész lényük érzi, hogy az egy nagy, egy fenséges alkalom.

Ha a láthatatlan Atya tekintélye ily nagy, mekkora lesz a látható, akitől mindent vár a gyermek, ott szeretetlenségről, tiszteletlenségről, restségről, kötelességmulasztásról szó sem lehet. Később a gyermek növekedésével ez a szülők iránt érzett szeretet, tisztelet megmarad s az Istenhez és Jézushoz való mélyeséges szeretetben és ragaszkodásban folytatódik tovább, amikor a gyermek megtudja, hogy nemcsak kenyérral él az ember s hogy úgy neki, mint gondos, jó szüleinek Isten örökéletű Szentlelkét adott, mely minden drága kincsnél értékesebb, mert ettől függ a család élete és boldogsága.

Igy az Istennel, az égi jó Atyával naponként való találkozásban megerősödik a gyermek, az ifjú lelke emelkedett, szíve tisztá, nemes, jószágos, igazságos, irgalmas, elméje józan, gondolatai tiszták, fennkölték, építők lesznek. Bölcs lesz az olyan ifjú s ha idáig tisztán eljutott, a gonosz léleknek az ilyen erősséggel, kövással szemben nincs, vagy alig van ereje, mert kicsiny gyermekkorától tudja, hogy jónak lenni nagyon jó, felemelő, boldogító, mert égi jó Atyánk helyeslő, dicsérő szavai emelik szívünket, lelkünket, egész lényünket. Rossznak lenni nagyon rossz, nyugtalanító, félelmetes, sokszor ret-

tenetes, mert féltőn szerető jó Atyánk helytelenítő, dorgáló szent szavai ostor gyanánt suhannak át felettünk s megremegetteti egész valónkat s félünk ott is, ahol nem kellene. Isten maga így szólt Kainhoz: „Hiszen ha jó vagy, emelt fővel járhatsz, ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta.“

A rabok szenvedése testiségükből ered, testiségért szenved az egész föld népe, az egész embervilág s az embervilágtól az állat- és növényvilág. Pedig az élet oly szép, annyi örömet hord magában, csupán az emberi szerencsétlenség és a bűnök teszik rúttá, keserűvé, sokakra majdnem elviselhetetlenné.

Az állat-, növény- és ásványvilág és általában ezen a világon minden Istennek enged, csak az ember, az Isten-gyermek nem. Mindenfelé korlátlan istenkáromlás, mely legnagyobb és legrettegetesebb bűn, mert egyenesen Isten ellen tör benne az ember. Korlátlan italmérés, mely az ember józanságát, értelmiségét elveszi, bűneiben elvetemültebbé teszi, tétlenségében mélyebbre süllyeszti.

Ünnepnapok megrontása, Istentagadó, erkölcsrontó könyvek kiadása és árusítása. Tisztátalan, erkölcsrontó mulatóhelyek, hol apák s miattuk családok pusztulnak. (Miért nem szellemi teremtésekkel tisztátalan cselekedeteikkel megrontják, megmérgezik a nemzetet lelkében, testében.) Fényűző, zajos bálók és a szórakozás minden rétegben, hol egy-egy öltözet árából egy-egy szegény család nyomorát lehetett vón annak idcjen enyhíteni. Szertelen táncok, erkölcsrontó dalok, zenék, mind-mind feledtetnék tálán nemzeti gyászunkat, kínos rabságunkat, nyomorúságunkat? Oh nem, sőt mélyebbre visznek bennünket bűneinkben és így szenvedéseinkben is.

Itt rámutattam azokra a bűnrevezető eszközökre és alkalmakra, amelyek miatt az ember elveszíti isteni eredetét s testében, lelkében beteggé lesz. Meghasonlik Istenével, önmagával, családjával, embertársaival s végre összeütközésbe jut az isteni és emberi törvényekkel és börtönbe kerül.

A fenyítő intézetekből szabadulók egy része szent elhatározással indul útnak a szabad életbe, de a fent felsorolt eszközökben és alkalmakban száz és száz út nyílik előttük az újabb lezúllásra s annál inkább, mert kint a társadalomban nem találhatnak sem erkölcsi, sem anyagi támogatásra. Hitbuzgóságáért már több emberem volt gúny és szidalom tárgya a régi ismerősök, barátok, rokonok, sőt nem egyszer a család előtt is. — Azért ha a legtöbbször meddő munkát végeztünk, az a társadalom által is jól ismert és megtűrt hibákban keresendő.

Érzem a felelősség súlyát, mellyel embertársaim között élek. Figyelemmel kísérem az eseményeket a mindennapi életben, az iskolákban és fenyítő intézetekben egyaránt, látom, érzem, hogy mindig súlyosabb, aggasztóbb az ember lelki-tesztélete, mert a mai kor szelleme, az emberhez nem tartozó tisztátalan lélek beteggé tette az egész em-

bervilágot. S ezen a betegségen csak egy másik, a kor szelleménél nagyobb, erősebb Lélekkel, Isten Szentlelkével lehet segíteni. Minden más eszköz, legyen az arany, ezüst, tudomány, kultúra, vagy fegyveres erő, hiábavaló, céltalan, mint ahogy azt a nemzetek nagy multja felmutatta, mert baj a betegség, sokkal mélyebben fekvő, sokkal súlyosabb, mint azt gondolnók. Az ember isteni eredetű, testében, lelkében érző nemes élőlény s ha teste nem táplálkozhat a szennyből, fertőből előhúzott tápanyagból, nemesebb része, Isten eredetű lelke még kevésbé nélkülözheti a neki legszükségesebbet: Isten Szentlelkét.

Az ember Lelkének, elméjének és testének harmonikus kiművelésében a legfenségesebb élőlény Isten ember lehet s mint ilyen, nem jön összeütközésbe sem az isteni, sem az emberi törvényekkel, de Lelkében elszakítva Istentől, akitől ered, a legdurvább, a legkegyetlenebb emberré lesz.

Világos példát nyújt Isten Atyánkhoz való viszonyunk, a gyermeknek földi szüleihez való viszonyában. Ha a tapasztalatlan, engedetlen gyermek megveti gondos, jó szülei szeretetteljes szavát s elhagyja az otthont, bűnbe esik, lezüllik s elpusztul. Igaz, hogy sok esetben itt még segít Isten gondviselő szeretete, aki azonban Istennek, teremtetőjének s az egész világ fenntartójának Szentlelkét, ezt a legnagyobb kincsét megveti, eldobja magától, az az égi jó Atyával való kapcsolatot tépi szét, az tagadja, hogy ő ember s legyen bármennyi földi kincse is, az a legszánalomraméltóbb emberré lesz.

Kiváló nevelők évszázadok vagy mondjuk évezredek óta fáradoztak azon, hogy a népneveléssel a nemzeteknél tiszta erkölcsöt, tiszta, határozott jellemet teremtsenek s hogy azokat a tudomány és kultúra által minél magasabb nivóra emeljék. De sajnos, a mai eredmény még lesujtóbb, mint volt valaha, mert az ember testét, elméjét táplálták, kiművelték ugyan odáig, hogy a földönjáró ember ma már testével fel tud emelkedni a levegőbe is, de nemesebb része, Lelke nem tud felemelkedni még szenvedő embertársáig sem, nem-hogy Atyjához Istenéhez tudna emelkedni. S ez azért van, mert lelke táplálásával, kiművelésével nem foglalkoztak úgy, ahogy kellett volna. Azért van oly sok tudós, művész, atléta és fizikai munkás ezen a világon, de nemes, nagylelkű embertestvéreink kevesen vannak és még kevesebben imádkozó, lánglelkű apostolaink, prófétáink, akik tisztán az egyén, a család, az emberiség haladását, boldogulását tartva szem előtt, teljesen önzetlenül örködnének nemzetünk fiainak és leányainak lelki, testi tisztasága és épsége fölött.

A tudományszomj, a pénzvágy és a test kultusza rohamlépésben vitte előre az emberiséget és egy rettenetes testiségbe sorolta bele, s jóllehet, isteni eredetű, de mert Szentlelkét elveszítette, össze-vissza kapkod a föld hiábavaló kincsei s a test múlt örömei után, hogy valamivel pótolja elveszített Lelkének tiszta örömeit. Így lett azután előtte drágább az arany, ezüst, ruha, étel, ital s kártya, mint Isten és Isten gyermeke, az ember. Pedig ezen a világon minden az emberért van,

és nem az ember azokért a múltó dolgokért a melyeket itt a földön elveszithetünk. Istennek tiszta, igaz gyermeke és hazájának nemes, szabad, hű polgára csak az lehet, aki odaadó Lélekkel s hű szívvel engedelmeskedik az isteni s emberi törvényeknek. De, mert az ember az ő szabad akaratával ilyen fejetetejére állított világot teremtett önmagának, hol a Lélek az utolsó, sőt annak jelenlétéről sokan nem is tudnak, azért olyan árva, oly elhagyatott, oly boldogtalan s azért nincs előtte értéke az emberi életnek sem.

Jézusnak az emberekért való odaáldozásában egy felemelő, mentő, szent szeretetet hagyott reánk örökségül, nem pedig a lesujtó, lealázó, Lelket, testet ölü gyűlöletet. Minden bajnak, szenvedésnek, nyomorúságnak egyetlen és végső oka, a mi Istentől való elfordulásunk.

Mentsük meg önmagunkat, mentsük meg nemzetünket, Isten maga akarja ezt. Minden attól függ, hogy imádkozva dolgozó édesanyák, illetőleg szülők nevelik-e gyermekeiket.

Az a nemzet a legszabadabb, a legboldogabb, amelyik a legtisztább szívvel és elmével tud felemelkedni Atyjához, Istenéhez és onnan vett szent szeretettel nemzetmentő munkát tud végezni. Fel tudunk-e emelkedni mi is a Léleknek arra a magaslatára, ahonnan átölelő karokkal, megértő, irgalmas szívvel tudjuk megmenteni még a legbűnösebbet is.

Kegyelmi idő jó Atyánk türelmes várakozása a bűnösökkel szemben s azért figyelmezteti is őket: „Térjete meg, mert se' paráznák, se' tolvajok, se' részegesek, se' gyilkosok, se' szidalmazók nem örökölhetik Isten országát.“ Hozzánk is szól szeretetre és türelemre intve bennünket: „Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit.“ „Nem azért jöttem, hogy a bűnöst elveszítsem, hanem hogy megkeressem és megtartsam azt.“ De ezt is mondja: „Egymást elszenvedvén, egymás terhét hordozzátok, s úgy töltsétek be az Isten törvényét.“ Kérem tehát, szenvedjenek el engem is, szegény bűnös embertársainkkal együtt és segítsenek terhemet hordozni. Szegény, sokat szenvedett nemzetünk, hazánk terhe az, amit immár ötödik éve hordok egyedül, szerény tanári fizetésemből hozok anyagi áldozatot, de ma már oly súlyos és felelősségteljes, hogy nem bírom azt egyedül. Vállat vetve, kezét fogva, egy szívvel, egy Lélekkel, áldozatkész szeretettel állítsuk fel a „Szeretet-ház“-at, mely azoknak a szenvedő embertársainknak nyújtana lelki-testi menedéket s adna munkaalkalmakat, kik mint éhezők, ruhátlanok, hajléktalanok és munkanélküliek kerülnek ki a fenyegetőintézetekből, tele remény-nyel, vággyal, készséggel és jóindulattal arra, hogy ezentúl tiszta, becsületel, munkás életet éljenek. Segítsük őket, Isten nagy áldása lesz rajtunk, ha senki azok közül el nem vész. Nemzetünk közbiztonságát is támogatjuk vele. Egészen bizonyos, hogy az Isten azt a nemzetet fogja leghamarább megszabadítani kínos rabságából, nyomorúságos állapotából, amelyik fiait és leányait bűneiből leghamarabb tereli jó útra és segíti egy tisztább, egy boldogabb élet felé.

Legyen a magyar az első vezető nemzet, aki az istenkáromlás, az alkohol és az erkölcsrontó könyvek és helyiségek betiltásával lerázza Lelkéről, szívéből, elméjéről bűneinek rabláncát és helyette felölti a Szentlélek hófehér ruháját. Isten akkor csodát tesz a nemzettel, mert vér nélkül adja vissza hazáját, ezt mondván Jézusunk által: Jertek én atyámnak áldottai, örököljétek az országot." Igen, csak nemes, nagylelkű, tiszta életre törekvő Istengyermekek örökölhettek egy új, egy szabad, integer Magyarországot.

Ügy legyen!

Szendy Károlyt a közgyűlés Budapest polgármesterévé választotta

A főváros törvényhatósági bizottsága pénteken délután öt órakor ült össze Sipőcz Jenő dr főpolgármester elnöklésével, hogy megválassza a székesfőváros új polgármesterét. Az ülés megnyitása után a főpolgármester meleg szavakkal parentálta el a magyar orvostudomány tragikus váratlansággal elköltözött kitünőségét, Tauffer Vilmos professzort. A megemlékezést a törvényhatósági bizottság tagjai állva hallgatták végig és egyhangú határozatot hoztak arra, hogy a nagy halott emlékét jegyzőkönyvben örökítik meg.

A főpolgármester ezután felolvasta a törvény rendelkezéseit a polgármesterválasztására vonatkozóan. Közölte a közgyűléssel, hogy a törvényhatósági bizottság három tagot választ meg a megalakítandó kijelölő választmányba, a választás eredményének ismertetése után pedig törvényadta jogánál fogva újabb három taggal egészíti ki a választmányt. A szavazás határidejéül este félhét órát tűzte ki.

Hét óra előtt pár perccel nyitotta meg Sipőcz Jenő a folytatólagos közgyűlést és felhívására Farkas Ákos dr tanácsnok felolvasta a választásról felvett jegyzőkönyvet, amelynek értelmében a törvényhatósági bizottság Rassay Károlyt, Peyer Károlyt és Wolff Károlyt választotta meg a kijelölő választmány tagjaivá. A főpolgármester a maga részéről Bárczy Istvánnal, Csilléry Andrással és Ugron Gáborral egészítette ki a választmányt. Bejelentette a főpolgármester ezután, hogy Lamotte Károly dr tanácsnok a polgármesteri pályázattól visszalépett, majd felkérte a kijelölő választmányt a jelölés megejtésére. A választmány pár perces tanácskozás után a főpolgármesteri dolgozószobában meghozta döntését, amely szerint a polgármesteri állásra első helyen Liber Endrét, második helyen Szendy Károlyt jelöli.

Miután a főpolgármester a közgyűlés előtt felolvastatta a kijelölő választmány döntéséről szóló jegyzőkönyvet, közölte a törvényhatósági bizottsággal; hogy a polgármesteri állás betöltésére elrendeli a szavazást és annak határidejét este háromnegyed kilenc órában állapítja meg. A közgyűlést erre újból felfüggesztette.

Pontban kilenc órakor nyitotta meg újra Sipőcz Jenő főpolgármester az ülést. Bejelentette, hogy a szavazatszedő küldöttség jelentése beérkezett, s Farkas Ákos főjegyzőt kérte fel a választás eredményének ismertetésére. Eszerint a szavazás titkosan,

fekete és fehér golyókkal egynegyed 8 órától háromnegyed 8 óráig tartott. Leadtak összesen 197 érvényes szavazatot, ebből 189 „igen“ szavazatot Szendy Károly kapott. Liber Endre alpolgármester közvetlenül a szavazás megkezdése előtt a jelöléstől visszalépett.

A főpolgármester a szavazás eredményéhez képest Szendy Károlyt Budapest székesfőváros törvényesen megválasztott polgármesterének jelentette ki. A padosorokat megtöltő bizottsági tagok az eredményt hosszantartó lelkes éljenzéssel fogadták.

Világ folyása.

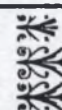

Húsz éve .. „Az orosz VIII. hadsereg, amely egy héttel előbb a Kárpátokon át előnyomult haderőink ellen a támadást megkezdte, kiegészítésekkel és friss hadosztályokkal annyira megerősödött, hogy célszerűnek látszott csapatainkat szorosmagaslatokra és a Gorlice körüli területre visszavonni, ami egyébként a helyzetet északon nem befolyásolja.“ Így írt 1914 december 29-én Höfer altábornagy. Vajjon mit jelentett emberben, lőszerben, hadianyagban ez a kényszerű visszavonulás? Károly Ferenc József trónörökös máramarosi csapataink látogatására Máramarosszigetre érkezett. A pályaudvaron Pflanzner-Baltin lovassági tábornok fogadta, a trónörökös a fogadtatásnál mindjárt átnyújtotta Pflanzner-Baltinnak a Lipót-rend hadiékítményes nagykeresztjét. A budapesti színházak, mulatók, kávéházak nagy Szilveszter-estre készülnek. Jelszó: úgyis olyan boldogtalan volt az 1914-es esztendő, örüljünk, hogy kimegyünk belőle. A székesfőváros törvényhatósági bizottságában Feleki Béla szóvátette, hogy Budapest utcáinak világitását jelentékenyen csökkentették, bár mindössze 5—6000 korona megtakarítást jelent a világitás csökkentése. Elhatározták, hogy január 1-től kezdve ismét meggyújtják az útvonalakon felszerelt Auer-égőket s azok világitása mellett jöttek a további, még szerencsétlenebb esztendők.

Öngyilkosság Trianon miatt. Csóti István 22 éves beregszántói gazdaleányt annyira bántotta a magyar kisebbségnek jugoszláviai üldözése, hogy búskomorságba esett, majd lakásán felakasztotta magát és meghalt.

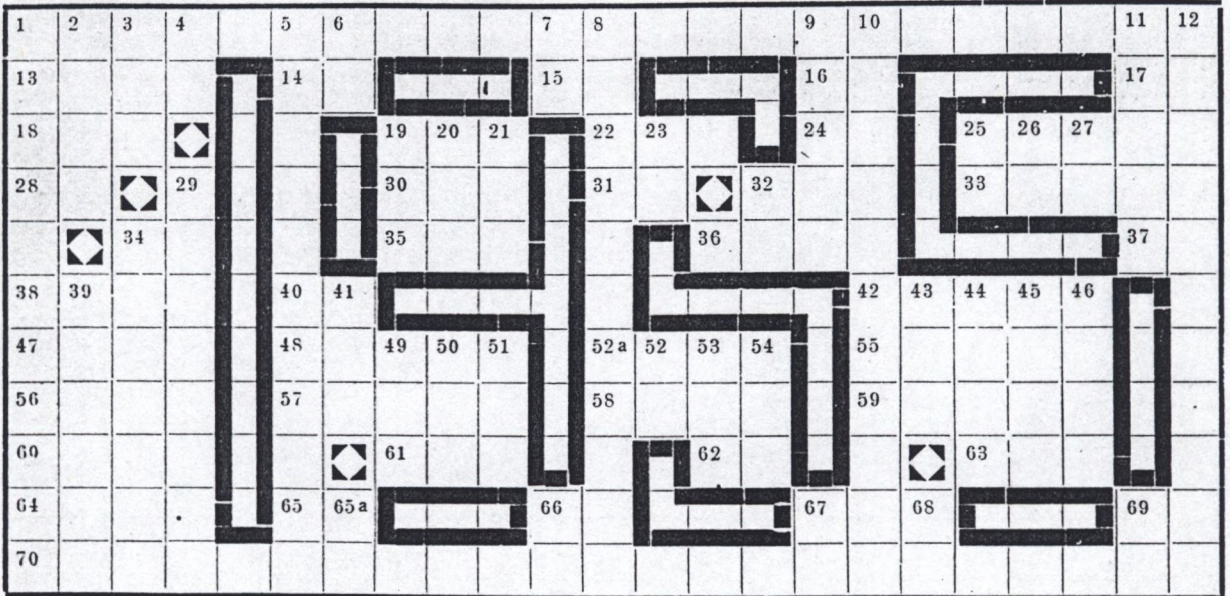
Szerkesztői üzenetek.

Valamennyi olvasónknak szívből kívánunk áldott újesztendőt.

Előfizetőinknek. Azok részére, kik valami nagyon nyomós ok folytán az előfizetést jan. 3-ig nem tudták beküldeni, — az előfizetési határidőt január 8-ig meghosszabbítjuk.

Mai számunkban első ízben közlünk keresztretjvényt. Ha keresztretjvények közlésével nagyszámú olvasónknak örömet szerezni, akkor ezt többször megismételjük.

Vízszintes sorok:

1. Őszintén kívánjuk olvasóinknak.
13. Apró gyümölcs.
14. Széld erdei vad.
15. Rangjelző.
16. Izomszalag.
17. Y. I.
18. Vidék.
19. Fohász.
22. Munkához szükséges.
24. Olyan ág melyen nincs vessző.
25. A borbély műhely, meg a krumpli is...
29. Azonos betűk.
30. Termékeny hazafias írónk † vezeték neve (fon).
31. Személyes névmás.
32. Hőskötemény.
33. Almos anyja.
34. Felkiáltó szó.
35. 1918-ban meghalt költő fejedelem vezeték neve
36. Pozitív áramvezető.
37. = a 16 vízszintessel.
38. Anyaföld.
40. Olasz folyó.
42. Átnyújt.
47. R-rel az elején: Esztország fővárosa.
48. Versenyt megelőző készülődés,
- 52/a. Óriási birodalom keleten.
55. Apácák lakhelye.
56. Merengő.
57. Észak-afrikai város.
58. Bécs latin V-vel.
59. Megvesszőzött orvos.
60. Erdélyben község.
61. Fém.
62. Személyes névmás.
63. Sorvad.
64. Spanvol folyó.
65. Távolodást jelző szó.
66. Mutató szócska.
67. Jövendőmondó.
69. = a 40 vízszintessel.
70. A multév karácsonykor „Bizalomban” megjelent egyik vers kezdősora.

Függőleges sorok:

1. Itt született a Megváltó.
2. Féldrágakő.
3. Román pénz.
4. Cím rövidítése.
5. Uradalmakban ezzel végzik a cséplést.
6. Névelő.
7. Igen: idegentül.
8. Ez a hit.
9. Az üres leülethelyiség.
10. A bibliai sokattűző férfi másik jelzőjével (?).
11. Kertész teszi tavasszal a fákkal.
12. Minden letartóztatott ekkor akar új életet kezdeni.
19. Járom.
20. Híres bortermő hely Tokaj közelében.
21. Török férfinév (Y = I).
23. Kisgyermek teszi.
25. Pertű megszólítás.
26. Félig emel.
27. Olaszul: király.
29. Az előre menők.
32. Fém.
34. Riadó idegen nyelven, névelővel.
39. Veszélyes ha rozsdá kerül ide.
41. = a 32 vízszintessel.
43. Vissza: Kisközség.
44. Éktelen, apátlan, anyátlan.
45. Aki tartozik.
46. Német névelő (fon.).
49. Vissza: ital.
50. Korszak.
51. Vészjel, tengeren.
52. Azonos betűk.
53. Tagadó szó.
54. Kis Anna.
- 65/a. = a 28 vízszintessel.
66. Kutya.
67. = a 7 függőlegessel.
68. Nyomatott aláírásnál lévő betűk.
69. Vissza: hibátlan.

Felelős szerkesztő és kiadó:

N. GÖLLNER MÁRIA

Szerkesztőség és kiadóhivatal

FOGHÁZMISSZIÓ HELYISÉGE

(Helyes megfejtését a február 1-i számában fogjuk közölni).